

HỒI THỨ HAI TRĂM BA MƯƠI HAI BẠC THUA CẢI CỐI PHẢI ĂN ĐÒN

Mấy trăm binh tướng La Sát vừa bò ra khỏi đồng gỗ đá thì đột nhiên nghe những tiếng đoàng đoàng vang dội từ dưới lòng đất tung lên. Bọn này người thì bị hất tung lên cao đến mười mấy trượng, kẻ bị đứt đầu gãy chân, máu thịt tan tành bắn tung tóe. Tên nào may mắn chưa chết hốt hoảng bò quay trở lại.

Đồ Nhĩ Bố Thanh thấy hai mặt trước sau đều không đường rút lui đành thúc thủ vô sách.

Một tên quan binh cực kỳ dũng mãnh dẫn mấy chục tên ở đội cảm tử trèo lên vách núi mé Bắc với ý định xung sát địch quân tìm đường thông lộ chạy đi.

Nhưng vách núi đứng dựng lại nhẵn nhụi, không có chỗ đặt chân để lấy đà.

Bọn này mới trèo lên được mấy trượng đã có hơn mười tên rớt xuống, chẳng chết cũng bị thương.

Quân Thanh ở trên đỉnh núi liệng đá đẩy lui mấy chục tên còn lại phải nhảy xuống hết.

Bọn này bể óc chết ngay lập tức.

Lúc này đại pháo quân Thanh nổ đoàng đoàng không ngớt. Quân La Sát chen chúc nhau trong khe núi kêu rú cực kỳ thê thảm.

Xem chừng chỉ một lúc nữa là toàn quân phải tiêu diệt, Đồ Nhĩ Bố Thanh liền hô lớn:

- Không đánh nữa! Xin đầu hàng! Xin đầu hàng!

Nhưng tiếng súng nổ và tiếng binh tướng kêu la át hẳn thanh âm của hắn.

Mấy tên quan binh đứng gần thấy chủ tướng muốn đầu hàng, liền đồng thanh la lên:

- Đầu hàng! Đầu hàng!

Tiếp theo bao nhiêu quân La Sát đều hô đầu hàng vang dội cả vùng sơn cốc.

Quân Thanh dùng tiếng súng. Có người dùng tiếng La Sát hô:

- Quăng hết súng ống đao thương, cởi bỏ y phục toàn thân.

Đồ Nhĩ Bố Thanh tức giận vô cùng la lên:

- Chỉ quăng vũ khí, không cởi áo quần.

Trong đám Thanh binh lại có tiếng hô:

- Quăng vũ khí cởi bỏ áo quần rồi ra đây uống rượu. Kẻ nào không thoát y phục là tử man cơ.

Đồ Nhĩ Bố Thanh lại la:

- Nhất định không cởi bỏ áo quần.

Hắn vừa dứt lời, những tiếng đoàng đoàng lại nổi lên. Quân Thanh bắn súng lớn xuống.

Trong đoàn quân La Sát, một số sợ chết tới tấp quăng khí giới và bắt đầu thoát y.

Đồ Nhĩ Bố Thanh rút súng lục bắn chết một tên đang cởi áo. Hắn quát:

- Tên nào cởi áo đều phải xử tử.

Quân Thanh bắn dữ quá. Nghiêm lệnh của chủ tướng, quân La Sát không lý gì đến. Chớp mắt đã mười mấy tên mình trần trụi trọc trèo qua đồng gỗ đá ra ngoài.

Quân Thanh ở hai bên sườn núi đều vỗ tay cười rộ, la lớn:

- Cởi bỏ áo quần cho mau! Cởi bỏ áo quần cho mau!

Ốc binh sĩ thoát y mỗi lúc một nhiều. Đồ Nhĩ Bố Thanh nổ súng lục liên thanh bắn chết hai tên nữa mà vẫn không ngăn cản được. Về sau cả trong đám quan binh cũng có người mình trần như nhộng bò ra ngoài.

Quân Thanh tạm ngưng nổ súng. Trên đỉnh núi vẫn có tiếng hô lớn:

- Muốn sống phải thoát y cho lệ!

Lúc này quân La Sát không còn ý chí phấn đấu, mười phần có đến tám, chín tới tấp cởi áo tụt quần.

Đồ Nhĩ Bố Thanh buông tiếng thở dài, giơ súng lục lên toan bắn vào huyết Thái Dương để tự sát, nhưng phó tướng đứng bên hấn đoạt lấy súng nói:

- Tướng quân! Làm thế không được. Chim ưng để hai cánh lại mới bay qua được núi cao.

Câu thành ngữ La Sát này cũng đồng nghĩa với câu "Non xanh còn đó lo gì hết củi đun".

Lại nghe trong đám quân Thanh có người hô bằng tiếng La Sát:

- Anh em hãy lột quần áo Đồ Nhĩ Bố Thanh đi! Không thì ta lại nổ súng.

Câu nói tiếng La Sát này rất đúng điệu. Hiển nhiên là những quân La Sát đã đầu hàng vâng lệnh tuyên bố.

Đồ Nhĩ Bố Thanh cực kỳ phần nộ cơ hồ không chịu nổi, lại thấy mấy tên bộ thuộc trợn mắt lên nhìn mình tỏ ra muốn hành động bất pháp, hấn liền xoay tay rút yêu đao. Nhưng tay hấn vừa đụng vào đốc đao thì một tên quân ở phía sau nhảy xổ lại ôm chặt lấy đầu hấn. Năm, sáu tên quân nữa xô lại đè hấn xuống đất động thủ lột hết quần áo của chủ tướng rồi khiêng ra ngoài.

Bọn binh tướng La Sát trước đây một khắc đều ủ rũ lo âu, đột nhiên thấy chủ tướng bình nhật rất oai nghiêm hà khắc mà bây giờ cũng biến thành tình trạng thảm hại này. Chúng không nhìn được nổi lên tròng cười hô hố.

Trên núi dưới núi chỗ nào cũng toàn những tiếng cười vang dội tưởng chừng để khua tan làn mù thảm mây sầu.

Cứ một tên quân La Sát vừa bò ra là lại có hai tên Thanh binh đón lấy bắt quặt hai tay chúng buộc ra sau lưng rồi áp giải đến khu bình nguyên rộng rãi cách đó chừng vài dặm.

Đoàn quân La Sát lúc ra đi là hơn hai nghìn người. Bây giờ trừ những kẻ bị chết và bị trọng thương không nhúc nhích được độ sáu, bảy trăm tên. Hiện còn một nghìn tám trăm vừa quân vừa tướng đều bị trói chặt cánh khuỷu, thân thể trần truồng xếp thành đội ngũ.

Quân Thanh áp giải Đồ Nhĩ Bố Thanh đến đứng trước đội quan binh La Sát.

Quân La Sát thấy chủ tướng mình trần như nhộng hở cả đít ra, mấy chục tên không nhìn được phải phì cười.

Người ta nói tiếng cười rất dễ truyền nhiễm. Mấy người cười trước rồi sau cả toán cùng cười. Hơn nghìn quan binh đều cười rộ vang dội cả một vùng.

Đồ Nhĩ Bố Thanh tức muốn vỡ mặt quay lại lớn tiếng quát:

- Lập nghiêm! Cười cái gì?

Trên người hắn không còn một mảnh áo lại làm bộ oai nghiêm, coi càng hoạt kê vô cùng!

Bọn quân tướng ngày thường đối với hắn đều sợ hãi rất mực, nhưng lúc này không thể nhìn cười được.

Giữa lúc tiếng cười huyên náo, bỗng nghe những tiếng ùng ùng nổi lên rồi đến tiếng trống tiếng tù và vang dội. Một đội quan quân bên Thanh từ sau núi đi ra. Những quân cầm cờ xanh bày hàng ở phương Đông. Tiếp theo ba đội quân Thanh nữa trưng cờ hiệu màu hồng, màu trắng, màu lam đứng sắp hàng ở ba mặt Nam, Tây, Bắc vây bọc quân La Sát ở giữa.

Quan binh La Sát thấy quân Thanh hoặc cầm trường thương, hoặc sử đại đao, hoặc dùng cung tên, lại có cả đội lính súng. Hàng ngũ chỉnh tề, khôi giáp rực rỡ, khí giới sắc bén, cực kỳ oai nghiêm, mà bọn chúng đều mình trần tròng trụi, càng cảm thấy bị địch quân uy hiếp. Tên nào tên nấy không dám cười nữa. Sắc mặt đều lộ vẻ khùng khiếp.

Đội ngũ quân Thanh sắp hàng đâu đấy rồi, phía sau núi nổ ba tiếng súng lớn, tiếp theo là tiếng đàn sáo nổi lên.

Hai lá cờ lớn tung bay trước gió. Lá cờ mé tả viết hàng chữ "Phủ Viễn Đại tướng quân Vi".

Lá cờ mé hữu viết bốn chữ "Lộc Đỉnh Công Vi".

Mấy trăm tên quân cầm đao hộ vệ một vị tướng quân nhỏ tuổi cưỡi ngựa đi ra.

Vị tướng quân này đầu đội mũ chóp đỏ, mình mặc áo giáp vàng, mặt mày hơn hở. Tay trái phe phẩy cây quạt lông theo điệu Gia Cát Lượng. Tay mặt cầm ngược thanh đại đao, nghiêm nhiên như Quan Vân Trường.

Viên tướng này chính là Vi Tiểu Bảo.

Gã tung người nhảy xuống rồi ngửa mặt lên trời cười ha hả ba tiếng.

Đây là gã bắt chước bộ điệu của Tào Tháo trong tuồng hát. Đáng tiếc bên mình gã không có người đóng trò ra hỏi một câu:

- Sao tướng quân lại bật cười?

Đồ Nhĩ Bố Thanh đang tức giận đầy ruột không nơi phát tiết, hắn chẳng sợ hãi gì nữa vì đã gác chuyện sinh tử ra ngoài, hắn lớn tiếng thóa mạ:

- Tên tiểu quỷ Trung Quốc kia! Người dùng nguy kế bắt được ta, không đáng mặt anh hùng. Người muốn giết thì giết đi, sao còn làm nhục ta?

Vi Tiểu Bảo vừa cười vừa hỏi lại:

- Ta làm gì mà bảo là vũ nhục tướng quân?

Đồ Nhĩ Bố Thanh tức giận đáp:

- Ta... ta thành người thế này mà còn bảo... không phải vũ nhục ư?

Vi Tiểu Bảo cười hỏi:

- Quần áo của tướng quân bị ai lột ra?

Gã nói câu này khiến Đồ Nhĩ Bố Thanh câm họng. Hắn nghĩ bụng:

- Ta bị bọn thuộc hạ bóc lột quần áo mà trách mạ tên tiểu quỷ Trung Quốc kể ra không đúng lý thực.

Hắn tức giận như người điên, mặt đỏ bừng lên, xông lại định liều mạng với Vi Tiểu Bảo.

Bốn tên thân binh đi kèm Vi Tiểu Bảo vội chĩa mũi trường thương sáng loáng nhằm vào trước ngực và dưới bụng Đồ Nhĩ Bố Thanh.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Tướng quân có chịu đầu hàng không?

Đồ Nhĩ Bố Thanh đáp:

- Không hàng! Người băm nát ra như tương, lão gia cũng không đầu hàng.

Vì Tiểu Bảo cất giọng cao hỏi bọn quan binh La Sát:

- Các người có chịu đầu hàng không?

Bọn quan binh La Sát cúi đầu xuống, lẳng lặng không đáp.

Vì Tiểu Bảo trở vào đội cờ trắng ở mé Tây nói:

- Những quan binh và binh sĩ đầu hàng thì đứng qua bên đó.

Bọn quan binh La Sát vẫn đứng thộn mặt ra không nhúc nhích.

Sự thực rất nhiều quan binh muốn đầu hàng, nhưng không thấy người nào tiến ra, nên chẳng ai dám đi trước.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Các người không ai chịu đầu hàng cả. Nhà bếp đâu?

Đội đầu bếp mười mấy tên ở phía sau đội thân binh, nửa người trên để mình trần, tay cầm tiêm đao, cúi nhón tiến lên khom lưng vâng lệnh.

Vì Tiểu Bảo nhìn Đồ Nhĩ Bố Thanh nói:

- Ngày trước ta qua Mạc Tư Khoa đã được nếm món "Hà Thư Nị Khắc" của nước La Sát các người. Món đó quả thật ngon lành. Bây giờ ta lại muốn ăn.

Gã quay lại bảo mười tên đầu bếp:

- Các người hãy làm món "Hà Thư Nị Khắc"!

Mười tên đầu bếp dạ ran đáp:

- Xin tuân lệnh!

Lập tức hai mươi tên binh sĩ đẩy mười cái lò sắt lớn ra. Trong lò đã đốt than hồng.

Bọn quan binh La Sát thấy tình trạng này không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Chúng vẫn chưa hiểu vị tướng quân Trung Quốc muốn dở trò gì.

Vì Tiểu Bảo vẫy tay một cái. Hai mươi tên thân binh liền chạy đến lôi mười tên quân La Sát lại.

Vì Tiểu Bảo hô bằng tiếng La Sát:

- Xẻo thịt bọn chúng đem nướng làm món "Hà Thư Ni Khắc".

Nguyên Hà Thư Ni Khắc là món thịt xiên chả nướng trên than lửa và là một món ngon nhất của nước La Sát.

Mười tên đầu bếp thân thể to lớn sấn đến trước mặt mười tên quân La Sát. Chúng giơ mũi tiêm đao sáng loáng lên rồi bổ xuống.

Mười tên quân La Sát bật tiếng rú thê thảm.

Bọn thân binh đem mười tên quân La Sát ra phía sau sườn núi. Máu tươi lênh láng trên mặt đất.

Mười tên đầu bếp tay trái đều cầm những dùi sắt xâu thịt đem vào lò nướng.

Bọn quan binh La Sát ngó thấy kinh hãi nhìn nhau.

Bốn bề im lặng như tờ, chỉ nghe tiếng than nổ lách cách cùng tiếng mỡ rót xuống lửa cháy xèo xèo.

Vì Tiểu Bảo lại hô lớn:

- Lôi mười tên quân La Sát khác ra làm Hà Thư Ni Khắc.

Hai mươi tên thân binh dạ một tiếng chạy lại bắt quân La Sát.

Trong mười tên quân này, bốn tên là:

- Đầu hàng! Đầu hàng!

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Tên nào đầu hàng thì đưa qua bên kia.

Bọn thân binh liền đưa hàng binh đến đứng dưới lá cờ trắng và đem rượu thịt cho ăn uống.

Bốn tên đầu hàng rồi, bọn thân binh lại kéo bốn tên khác thay vào.

Bốn tên này thấy bọn đầu hàng khỏi chết lại được uống rượu ăn thịt. Còn kẻ không chịu đầu hàng bị xẻo thịt là Hà Thư Ni Khắc đều khiếp sợ vô cùng!

Tuy chúng không nhìn rõ bọn Thanh binh lóc thọt ở chỗ nào nhưng thấy toán đầu bếp cứ mất la mầy lét nhìn xuống hạ bộ mình lại càng kinh tâm động phách, bất giác lớn tiếng hô:

- Đầu hàng!

Đầu tên quân La Sát lúc trước rất quật cường bây giờ cũng nhìn ra. Chúng không nhịn được, hô theo:

- Đầu hàng!

Đã có người dẫn đầu cuộc đầu hàng, cánh quân La Sát chẳng dám sinh cường mà cũng không e dè nữa, liền chịu đầu hàng hết. Phần lớn không chờ bọn thân binh lại dẫn đi mà tự động chạy đến đứng dưới lá cờ trắng.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơn nghìn quan quân La Sát đều đầu hàng hết. Chỉ còn một mình Đồ Nhĩ Bố Thanh vẫn đứng sừng sững đương trường.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Tướng quân có đầu hàng không?

Đồ Nhĩ Bố Thanh đáp:

- Ta thà chết chứ không đầu hàng.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Hay lắm! Vậy ta tha ngươi trở về thành Nhã Tát Khắc.

Gã sai Hồng Triều đem năm trăm quân hộ tống Đồ Nhĩ Bố Thanh trở về Nhã Tát Khắc.

Đồ Nhĩ Bố Thanh đã tưởng mình quật cường như vậy là vị tướng quân bên Thanh sai đem chém đầu. Hắn không ngờ gã lại buông tha, liền nói:

- Ngươi đã buông tha ta thì trả lại áo quần cho ta mặc.

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Không thể trả quần áo được.

Gã quay lại dặn Hồng Triều:

- Tướng quân đưa y đến chân thành Nhã Tát Khắc và truyền tướng lệnh của ta hãy tạm đình việc đánh thành rồi dắt vị tướng quân La Sát trần truồng này đi vòng quanh trên tường thành ba lượt xong hãy thả y vào thành.

Hồng Triều lĩnh mệnh dẫn quân áp giải Đồ Nhĩ Bố Thanh đưa đi.

Lâm Hưng Châu hỏi:

- Xin hỏi đại soái: Đã bắt được tướng La Sát sao lại buông tha? Xin đại soái cho hay chỗ ảo diệu bên trong được chăng?

Vĩ Tiểu Bảo cười hỏi lại:

- Tướng quân có biết cuộc đại thắng của chúng ta bữa nay là theo kế hoạch nào không?

Lâm Hưng Châu đáp:

- Đây là thần cơ diệu toán của đại soái. Thuộc hạ khâm phục vô cùng.

Vĩ Tiểu Bảo lắc đầu nói:

- Không phải thần cơ diệu toán của bản soái mà là xảo kế của Hoàng thượng. Đức Hoàng thượng phán bảo: Ngày trước Gia Cát Lượng thất cầm Mạch Hoạch là kế rất hay. Ngài dặn ta phải theo kế đó.

Rồi gã hỏi:

- Tướng quân đã coi vở tuồng "Thất cầm Mạch Hoạch" bao giờ chưa? Dù chưa coi tuồng hát thì chắc cũng được nghe thầy đồ giảng sách rồi. Trong tích này Gia Cát Lượng phái Ngụy Diên thua liền mười lăm trận, bỏ bảy tòa doanh trại cho Mạch Hoạch cướp lấy mới dẫn dụ được hãn xông vào Bàn Xà cốc rồi phóng hỏa đốt cánh quân đằng giáp. Kế hoạch của chúng ta bữa nay là theo kế của Gia Cát Lượng ngày trước.

Chúng tướng nghe gã nói đều bái phục.

Vĩ Tiểu Bảo lại nói:

- Đức Hoàng thượng tâm địa nhân từ. Ngài bảo Gia Cát Lượng hỏa thiêu đằng giáp binh là tàn nhẫn quá đến nỗi phải giảm thọ. Nếu quân La Sát chịu đầu hàng thì tha mạng cho chúng.

Phó đô thống Lang Thần nói:

- Nếu không được đại soái dùng kế "Hà Thư Ni Khắc" xẻo thịt mười tên quân La Sát đem nướng chả khiến chúng kinh hồn táng đờm thì bọn quân La Sát quật cường kia chưa chắc đã chịu đầu hàng. Diệu kế này còn hơn cả Gia Cát Lượng.

Vi Tiểu Bảo cười nói:

- Mười tên đầu bếp đã nấu mười miếng thịt bò sống. Chúng chỉ rạch mấy dao vào đùi bọn quân La Sát cho chúng kêu rú lên. Còn thịt nướng chả là thịt bò thượng hảo. Các vị thử nếm coi mùi vị thế nào?

Chúng tướng đều cười ồ.

Vi Tiểu Bảo sai bọn đầu bếp đem món Hà Thư Ni Khắc bằng thịt bò thái ra cho mọi người ăn. Món này quả nhiên vừa thơm vừa mềm, ăn rất ngon lành.

- Chúng tướng lại hỏi:

Đại soái bắt được tướng giặc lại tha về, phải chăng là theo phép "Thất cầm thất túng" để từ nay hãn không dám phản nghịch nữa?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Không phải đâu. Vụ này bản soái khi ở Bắc Kinh đã thỉnh thị Hoàng thượng. Bản soái hỏi: Hoàng thượng là Điều sông dũ thang rộng lượng khoan hồng. Chúng ta có nên bắt chước Gia Cát Lượng khi tóm được nguyên soái nước La Sát cũng tha hãn bảy lần không? Hoàng thượng đáp: Cái đó không được. Học Gia Cát Lượng là phải học một cách linh động chứ không thể học một cách mù quáng. Mạch Hoạch là một tù trưởng đất Man di. Y tuyên bố không phản là vĩnh viễn không bao giờ tạo phản nữa. Còn hoàn cảnh nước La Sát lại khác hẳn. Những nhân vật cầm quyền nước này là Đa hoàng và Nữ Nhiếp chính vương. Nguyên soái chỉ là kẻ vâng lệnh bậc quân thượng đem quân đến xâm lược bờ cõi nước ta, có thể thay đổi luôn, không chỉ định một ai.

Chúng tướng gật đầu khen phải.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Thám tử về báo quân thủ thành Nhã Tát Khắc cực kỳ hung hăng, hỏa pháo vô cùng lợi hại. Sĩ tốt của chúng ta đánh thành bị tử thương rất nhiều mà không hạ

được. Ta tha cho nguyên soái La Sát trở về nhưng lột trần truồng người hăn dong đi quanh trên mặt thành ba vòng để quân La Sát trong thành ngó thấy đem lòng khinh khi hăn. Nguyên soái mất hết oai phong thì về sau hiệu lệnh tất không linh nghiệm nữa.

Chư tướng lại đồng thanh khen phải.

Lâm Hưng Châu hỏi:

- Có phải đức Hoàng thượng đã chỉ thị cho đại soái lột hết áo quần của tướng soái bên địch không?

Vì Tiểu Bảo cười ha hả đáp:

- Đức Hoàng thượng là đáng tôn nghiêm khi nào chỉ thị những điều hỗn loạn như vậy? Ngài chỉ bảo ta nghĩ cách làm phẫn khởi ý chí của quan binh bên mình mà hủy diệt oai phong của quân tướng La Sát. Ngài phán: quân La Sát vừa cao lớn, đầy mình lông lá, chẳng khác người man dã. Hỏa khí của chúng lại cực kỳ lợi hại. Quân ta ngó thấy hình dạng man mọi thường sinh lòng khiếp sợ. Phải làm mất nhục khí của họ là mình thắng trận dễ dàng hơn.

Gã dừng lại một chút rồi tiếp:

- Hoàng thượng lại dặn: "Tiểu Quế Tử! Người cũng nhiều trò khôi hài, vậy tìm cách khiến quân binh bên ta từ trên xuống dưới coi thường bọn Man tử là được". Bần soái nghĩ lui nghĩ tới không tìm được biện pháp gì. Thế rồi một hôm chợt nhớ tới chuyện đánh bạc ngày còn nhỏ...

Các tướng ngo ngác tự hỏi:

- Chủ soái đánh bạc hồi nhỏ thì có dính líu gì đến chuyện đi đánh La Sát.

Vì Tiểu Bảo mỉm cười nói tiếp:

- Hồi nhỏ ta ở Dương Châu cùng người đánh bạc thua rồi không có tiền trả đành phải cãi xóa, họ muốn đánh muốn chửi như thế nào ta cũng không sợ. Một lần ta đã bị họ chinh rất thảm hại. Người được bạc bắt ta lột hết quần áo để ta trần truồng chạy về nhà. Lúc đi qua đường phố, ai ngó thấy cũng vỗ tay cười hô hố. Từ đó ta đánh bạc phải thận trọng hơn.

Các tướng nghe gã nói đều cười ồ.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Hoàng thượng dạy phép chiến đấu cần linh động, biến hóa. Ngài chỉ đưa ra những phương lược, những kế hoạch đại khái, còn lúc thực hành đi vào chi tiết thì chính ta phải huy động cân não làm cho nên việc. Ta nghĩ rằng ngày mình nhỏ tuổi đã sợ kẻ khác lột quần áo thì khi nào binh tướng La Sát lại không sợ? Quả nhiên vừa bị lột quần một cái, bọn chúng riu riu đầu hàng.

Các tướng đồng thanh ca ngợi, trong lòng rất khâm phục. Có người lẩm bẩm:

- Phép lột quần áo trong "Tôn Tử binh pháp" cũng không nói đến. Vậy điều này phải kêu bằng "Vi Tử binh pháp" và là một điểm rất lợi hại.

Vi Tiểu Bảo sai bọn hàng binh La Sát mặc áo giáp của quân Thanh vào, gả lại phái một tên tham tướng dẫn hai nghìn quân Thanh áp giải hàng binh đến Bắc Kinh tâu trình Hoàng đế hiển công.

Một vị sư gia ở trong trướng viết biểu chương tâu về triều đình nói: Phủ Viễn Đại tướng quân Vi Tiểu Bảo tuân theo phương lược ngự chế của Hoàng thượng mở cờ đắc thắng. Quân La Sát ngưỡng mộ Trung Hoa thượng quốc, tận tâm quy thuận, Thánh đức của Ngô hoàng bao la thiên địa, cảm hóa man di...

Tối hôm ấy Vi Tiểu Bảo hạ lệnh mở tiệc khao thưởng ba quân.

Đáng hôm sau gả thân hành dẫn quân đến ngoài thành Nhã Tát Khắc.

Chủ tướng đánh thành này là Bằng Xuân vào trướng bẩm báo nói hỏa pháo ở trong thành rất mãnh liệt, không thể tới gần để tấn công.

Vi Tiểu Bảo hạ lệnh:

- Chúng ta bắc súng lớn bắn con mẹ nó vào.

Bằng Xuân truyền lệnh ra ngoài. Chẳng bao lâu cả bốn mặt Đông, Nam, Tây, Bắc súng nổ vang trời bắn vào trong thành.

Người La Sát kinh doanh thành Nhã Tát Khắc từ lâu, cách kiến trúc cực kỳ kiên cố. Binh tướng La Sát ẩn ở phía trong thành lũy.

Quân Thanh khai hỏa bắn sập rất nhiều phòng ốc, nhưng quân La Sát vẫn kiên thủ không ra, nên Thanh binh chẳng làm gì được.

Cuộc đánh kéo dài mấy ngày rồi, Hà Hựu dẫn một nghìn dũng sĩ tiến gần lại trèo lên, nhưng súng ống ở trên mặt thành bắn xuống từng loạt. Bên Thanh binh bị chết bốn, năm trăm người.

Bằng Xuân thấy tình thế bất lợi liền khua chiêng thu binh.

Quân La Sát đứng trên mặt thành vỗ tay gieo cười. Lại có mấy chục tên vèn quần đi tiểu xuống thái độ rất ngạo mạn.

*** *vietkiem.com* ***